

בחוץ, בישלה לאיש הזקן הקטן ארוחת צהריים
וארוחת ערב, והורידה לו אותן בדלי. והוא אכל

האיש מהבאר

ל. ריצ'רדס
מתוך "קוטו בעל חזה זהב" 1885

היה פעם איש זקן קטן שחי בתוך באר. הוא
היה קטן מאוד והבאר הייתה עמוקה מאוד,
והסיבה היחידה מדוע הוא חי בבאר הייתה –
כי הוא לא ידע איך לצאת ממנה. זו סיבה
טובה, נכון?
היו לו שערות ארוכות לבנות ואף אדום ארוך
וגם מעיל ירוק ארוך, וזה היה הכל שהיה לו
שם בבאר, בחוץ היה לו תלת-רגל עם סיר
ברזל גדול וטבחית. לטבחית עם כלי הבישול
לא היה מקום בבאר, ולכן היא חיה על האדמה

בתיאבון כל מה שהיא בישלה כי היא בישלה טוב מאוד. כך התנהלו הדברים. אך יום אחד קרה שהטבחית לא מצאה דבר לארוחת צהריים לאיש הזקן הקטן. והיא הייתה מאוד עצובה, וחיפשה הרבה זמן, אך לא מצאה דבר. היא ידעה שהאדון שלה יהיה עצוב מאוד בלי אוכל ולכן התיישבה ובכתה מרות, ודמעותיה נפלו לתוך הבאר. והאיש הזקן חשב שיורד גשם ולכן פתח מטרייה אדומה שהחזיק למקרה כזה. לא אוכל להגיד לכם מאין הוא השיג את המטרייה, כי אינני יודע. יום אחד עבר שם במקרה עובר אורח. כשראה את הטבחית בוכה עצר ושאל אותה מה קרה.

והיא סיפרה לו שאיננה מוצאת שום דבר לארוחת הצהריים לאדון שלה. "ומי הוא האדון שלך?" שאל עובר האורח. "הוא איש זקן קטן" אמרה הטבחית "והוא חי כאן למטה, בתוך הבאר הזו." "למה הוא חי שם?" התעניין עובר האורח. "אינני יודעת" ענתה הטבחית "מעולם לא שאלתי אותו." "הוא כנראה מישהו מיוחד מאוד" אמר עובר האורח "הייתי רוצה לראות אותו. איך הוא נראה?" אך הטבחית לא יכלה לענות לו, כי היא באה לעבוד אחרי שהאיש הזקן הקטן כבר ירד

לחיות בבאר, והיא אף פעם לא ראתה אותו.
"האם הוא אוהב לקבל אורחים?" שאל עובר
האורח.

"אינני יודעת" אמרה הטבחית "הוא לא קיבל
אף אורח מאז שאני עובדת כאן."
"אם כך" אמר עובר האורח "ארד בעצמי
ואבקר אצלו. האם תוכלי להוריד אותי בדלי
שלך?"

"אבל אולי הוא יחשב שאתה ארוחת הצהריים
שלו ויאכל אתך?" אמרה הטבחית.
"אני לא חושש. אוכל לדאוג לעצמי. ולארוחת
הצהריים שלו תכיני לו קצת צנוניות. ראיתי
הרבה צנוניות כאן בסביבה. היום אכלתי רק

צנוניות לארוחת הצהריים שלי, והן טעימות
מאוד, רק קצת חריפות. אז תוריד אותי בדלי,
בבקשה. הכל יהיה בסדר."

"איך נראות הצנוניות?" שאלה הטבחית
כשהתחילה להוריד אותו לבאר.
"הן כאלה אדומות עם שורש ארוך, טיפשונית,
ועם עלים ירוקים למעלה!" הוא קרא וכבר היה
בקרקעית הבאר.

האיש הזקן הקטן שמח מאוד לראות את עובר
האורח וסיפר לו שהוא חי למטה בבאר כבר
ארבעים שנה אבל עוד אף אחד לא ביקר אותו.
"ולמה אתה חי כאן?" שאל עובר האורח.
"כי אינני יודע איך לצאת" ענה האיש הזקן

הקטן.

"ואיך ירדת לכאן?"

"האמת שאינני יודע" ענה האיש הזקן הקטן
"זה היה לפני כל כך הרבה זמן שכבר שכחתי.

בכל אופן נדמה לי שירדתי הנה בדלי." "אז למה, בשם השכל הישר, אינך עולה חזרה עם הדלי?"

האיש הזקן הקטן קפץ פתאום וחיבק את עובר האורח. "ידידי היקר!" הוא קרא "המציל שלי! תודה לך אלף פעמים על המילים האלה! אני מבטיח לך שמעולם לא חשבתי על כך קודם.

אעלה עכשיו מיד! תסלח לי?"

"בוודאי" ענה עובר האורח "צא ראשון ואני

אצא אחריו."

האיש הזקן הקטן ניכנס לדלי והטבחית משכה

אותו אל פי הבאר. אבל וי! כשהיא ראתה את

המעיל הירוק שלו ואת האף האדום הארוך

האדון? אוי! ואני חשבתי שזו צנונית ובישלתי
אותו לארוחת הצהריים!"
"אני מקווה שיהיה לו תיאבון טוב" אמר עובר
האורח.
הטבחית הייתה אישה טובת לב והיא הצטערה
כל כך שבעצמה נפלה לתוך הסיר והתבשלה
שם.
ואז עובר האורח, שבמקצועו היה מפלץ אוכל
אדם, אמר "זו תהיה רוח רעה אם לא תביא
לאף אחד טובה כלשהי! ארוחת הצנוניות שלי
לא הספיקה לי!" והוא אכל את האיש הזקן
הקטן ואת הטבחית, והמשיך בדרכו במצב רוח
טוב.

היא אמרה לעצמה "זו בוודאי צנונית! איזה
מזל!" תפסה את האיש הזקן הקטן וזרקה
אותו לתוך הסיר בלי לחשוב יותר. ואז הורידה
את הדלי לבאר בשביל עובר האורח וקראה לו
למהר, כי היא רוצה לשלוח לאדון שלה את
ארוחת הצהריים שלו.
עובר האורח עלה למעלה ושאל איפה האדון
שלה.
"איפה הוא יכול להיות" אמרה הטבחית "אלא
למטה בבאר. האם לא השארת אותו שם?"
"איך זה יתכן?" קרא עובר האורח "הרי הוא
עלה קודם בדלי!"
"אוי!!! קראה הטבחית "אוי! אוי! זה היה